

กวค. 80
13 มิ.ย. 68
เวลา 13.50

ที่ นร ๑๑๐๔/๒๗/๗

สำนักงานสภาพัฒนาการ
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๙๖๒ ถนนกรุงเกษม กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๘

เรื่อง ภาวะสังคมไทยไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย QR Code รายงานภาวะสังคมไทยไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘

ด้วย สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ขอเสนอเรื่อง ภาวะสังคมไทยไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ มาเพื่อคณะรัฐมนตรีทราบ โดยเรื่องนี้เข้าข่ายที่จะให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีได้ตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ (๑)

ทั้งนี้ เรื่องดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

๑. เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี

ภาวะสังคมไทยไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ เป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๒๐ (๕) ซึ่งเข้าข่ายที่จะต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรีตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ (๑)

๒. ความเร่งด่วนของเรื่อง

ไม่มี

๓. สารสำคัญและข้อเท็จจริง

๓.๑ ความเคลื่อนไหวทางสังคมไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘

๑) สถานการณ์แรงงานไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ ปรับตัวลดลง โดยการจ้างงานภาคเกษตรกรรมลดลงต่อเนื่อง ขณะที่ภาพรวมสาขานอกภาคเกษตรกรรมขยายตัวได้เล็กน้อย

ไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ ผู้มีงานทำมีจำนวนทั้งสิ้น ๓๙.๔ ล้านคน ลดลงจากไตรมาสหนึ่งของปี ๒๕๖๗ ร้อยละ ๐.๕ จากการจ้างงานในภาคเกษตรกรรมที่ลดลงอย่างต่อเนื่องที่ร้อยละ ๓.๑ แต่่นอกภาคเกษตรกรรมปรับตัวดีขึ้นเล็กน้อยที่ร้อยละ ๐.๕ โดยเฉพาะสาขาโรงแรม/ภัตตาคารยังคงขยายตัวได้ที่ร้อยละ ๓.๕ แม้ว่าจำนวนนักท่องเที่ยวจะเริ่มลดลง เช่นเดียวกับสาขาการขนส่ง/เก็บสินค้าที่ขยายตัวต่อเนื่องที่ร้อยละ ๔.๕ ขณะที่การจ้างงานในสาขาการผลิตเริ่มหดตัวลงเล็กน้อยที่ร้อยละ ๐.๔ นอกจากนี้ ในภาพรวมชั่วโมงการทำงานของแรงงานลดลงอยู่ที่ ๔๐.๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยภาคเอกชนอยู่ที่ ๔๔.๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สำหรับผู้ทำงานล่วงเวลาลดลงร้อยละ ๕.๐ ขณะที่ผู้ทำงานด้นระดับลดลงร้อยละ ๗.๙ อัตราการว่างงานลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ ๐.๘๘ จากไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๗ ที่อยู่ที่ร้อยละ ๑.๐๑ ซึ่งมีผู้ว่างงานประมาณ ๓.๖ แสนคน ลดลงในกลุ่มที่จบการศึกษาระดับมัธยมปลายหรือต่ำกว่า เช่นเดียวกับผู้ว่างงานระยะยาวที่ลดลงร้อยละ ๑๔.๓ หรือมีจำนวน ๖.๘ หมื่นคน โดยกลุ่มผู้ว่างงานที่ไม่เคยทำงานมาก่อนกว่าร้อยละ ๗๔.๓ ว่างงานเพราะหางานไม่ได้ ทั้งนี้ ผู้เสมือนว่างงานมีจำนวนกว่า ๔.๓ ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อนถึงร้อยละ ๑๔.๖ โดยมีประเด็นที่ต้องเฝ้าระวังและให้ความสำคัญ ได้แก่ (๑) การประยุกต์ใช้นวัตกรรมและ

เทคโนโลยีเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจ SMEs โดยรายงานของธนาคารโลก ระบุว่า ธุรกิจของไทยมีการใช้นวัตกรรมน้อยกว่าประเทศเพื่อนบ้าน กระทั่งต่อความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจ และอาจเป็นสาเหตุให้ปิดกิจการ จึงควรส่งเสริมให้ SMEs เข้าถึงแหล่งเงินทุนเพื่อเพิ่มโอกาสในการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีมาใช้ (๒) การสร้างหลักประกันกรณีถูกเลิกจ้างให้แก่แรงงาน โดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กำหนดให้นายจ้างต้องจ่ายค่าชดเชยตามอายุงานให้แก่ลูกจ้างเมื่อมีการเลิกจ้างโดยที่ลูกจ้างไม่ได้กระทำความผิด แต่ที่ผ่านมามีลูกจ้างจำนวนมากไม่ได้รับการจ่ายค่าชดเชย โดยเฉพาะสถานประกอบการจากต่างประเทศ จึงควรมีการศึกษาและกำหนดมาตรการที่ชัดเจนเพื่อให้ลูกจ้างได้รับการชดเชยตามกฎหมาย และ (๓) บัณฑิตจบใหม่อาจเสี่ยงต่อการตกงาน ซึ่งผลสำรวจ พบว่า ผู้บริหารกว่าร้อยละ ๘๙ มีแนวโน้มที่จะเสี่ยงการจ้างงานบัณฑิตจบใหม่ เพราะมองว่าขาดประสบการณ์ ทักษะ และมีมารยาททางธุรกิจที่ไม่ดีนัก และเลือกที่จะหันไปจ้างฟรีแลนซ์/พนักงานที่เกษียณไปแล้วทดแทน หรือปล่อยให้ตำแหน่งว่าง ดังนั้น บัณฑิตจบใหม่ควรเตรียมความพร้อมตนเองทั้งด้านทักษะและทัศนคติที่ดีในการทำงาน

๒) หนี้สินครัวเรือนในไตรมาสสี่ ปี ๒๕๖๗ ขยายตัวชะลอลงต่อเนื่อง ขณะที่คุณภาพสินเชื่อของครัวเรือนลดลง

ไตรมาสสี่ ปี ๒๕๖๗ หนี้สินครัวเรือนมีมูลค่า ๑๖.๔๒ ล้านล้านบาท ขยายตัวร้อยละ ๐.๒ จากไตรมาสเดียวกันของปีก่อน จากความเข้มงวดในการปล่อยสินเชื่อ โดยเฉพาะธนาคารพาณิชย์ ส่งผลให้สัดส่วนหนี้สินครัวเรือนต่อ GDP ปรับลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ ๘๘.๔ จากร้อยละ ๘๘.๙ ในไตรมาสก่อน ด้านคุณภาพสินเชื่อของครัวเรือนปรับลดลง โดยมูลค่าสินเชื่อส่วนบุคคลที่ค้างชำระเกิน ๙๐ วันขึ้นไป (NPLs) ในฐานข้อมูลเครดิตบูโร มีจำนวน ๑.๒๒ ล้านล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนต่อสินเชื่อรวมอยู่ที่ร้อยละ ๘.๙๔ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๘.๗๘ ของไตรมาสที่ผ่านมา ขณะที่สินเชื่อค้างชำระระหว่าง ๓๐ - ๙๐ วัน (SMLs) มีมูลค่า ๕.๖๘ แสนล้านบาท ลดลงร้อยละ ๖.๙ จากช่วงเดียวกันของปีก่อน โดยมีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ ได้แก่ (๑) คนไทยมีพฤติกรรมการบริโภคแบบติดหรู ซึ่งอาจนำไปสู่การก่อหนี้เกินตัวได้ง่าย จากการสำรวจของมหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า คนไทย ๑ ใน ๓ นิยมใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้าหรู (Luxury) และบริการระดับพรีเมียม ทำให้มีแนวโน้มเข้าสู่วงจรหนี้ง่ายขึ้น และ (๒) การผลักดันให้สหกรณ์เข้าร่วมเป็นสมาชิกเครดิตบูโร ซึ่งถือเป็นเครื่องมือที่สามารถช่วยให้ประชาชนสามารถหลุดจากปัญหาหนี้สิน รวมถึงเพิ่มโอกาสการเข้าถึงสินเชื่อที่เป็นธรรม

๓) การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังในไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ เพิ่มขึ้น

ไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖๔.๑ จากการเพิ่มขึ้นของโรคที่ระบาดต่อเนื่องจากไตรมาสสี่ ปี ๒๕๖๗ ด้วยโรคไข้หวัดใหญ่และโรคปอดอักเสบ ขณะที่พบปัญหาสุขภาพจิตเพิ่มขึ้น โดยมีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ คือ (๑) การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่มีผู้ป่วยจำนวนมากขึ้น (๒) โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคซิฟิลิส และโรคเอชไอวี (HIV) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น (๓) การแพร่ระบาดของโรคไข้ดำแดงในเด็ก และ (๔) การสัมผัสหรือทานเนื้อวัวดิบ อาจติดเชื้อแอนแทรกซ์ ซึ่งทำให้มีโอกาสเจ็บป่วยและเสียชีวิตได้

๔) การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ยุติในไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ เพิ่มขึ้น

ไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ ค่าใช้จ่ายในการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ยุติเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๐ โดยการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๐ ขณะที่การบริโภคบุหรี่ยุติลดลงร้อยละ ๐.๘ จากช่วงเดียวกันของปีก่อน สอดคล้องกับจำนวนผู้บริโภคบุหรี่ยุติลดลงอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ปี ๒๕๕๔ ถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ ยังมีประเด็นที่ต้องติดตามและให้ความสำคัญ คือ ๕ จังหวัดที่คนดื่มหนักและถึงขั้นเสี่ยงต่อการเป็นโรค จากข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติในปี ๒๕๖๗ พบว่า คนไทยอายุ ๑๕ ปีขึ้นไป

บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้น โดยมี ๕ จังหวัด ได้แก่ บุรีรัมย์ ราชบุรี ตาก อ่างทอง และอุดรธานี ที่มีสัดส่วนผู้ที่ดื่มหนัก ๓ - ๔ วันต่อสัปดาห์ ซึ่งเสี่ยงต่อการเป็นโรค รวมทั้งแม้จำนวนผู้สูบบุหรี่มีแนวโน้มลดลง แต่พบว่ากลุ่มผู้สูบบุหรี่เป็นประจำมีจำนวนเพิ่มขึ้น และนักสูบหน้าใหม่มีอายุน้อยลง

๕) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ ลดลง

ไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ คดีอาญารวมเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑.๒ จากไตรมาสเดียวกันของปี ๒๕๖๗ เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของคดีอาญาเสพติดร้อยละ ๐.๓ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ร้อยละ ๒๑.๑ ขณะที่คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ ลดลงร้อยละ ๖.๘ ด้านการรับแจ้งอุบัติเหตุทางถนน มีการรับแจ้งผู้ประสบภัยสะสมรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ ๐.๒ จากไตรมาสเดียวกันของปี ๒๕๖๗ โดยเป็นการเพิ่มขึ้นของผู้บาดเจ็บและผู้ทุพพลภาพ ขณะที่ผู้เสียชีวิตลดลงร้อยละ ๑๑.๙ ทั้งนี้ มีประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ ได้แก่ (๑) การเสียชีวิตจากการจมน้ำในเด็ก ในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๖๗) พบเด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ ปี เสียชีวิตจากการจมน้ำ ๖,๐๕๕ ราย โดยสัดส่วนกว่าร้อยละ ๓๓.๘ จมน้ำในช่วงเดือนมีนาคม - พฤษภาคม (เฉลี่ย ๒.๓ ราย/วัน) โดยในช่วงฤดูฝนยังเป็นช่วงที่มีความเสี่ยงต่อการจมน้ำสูง โดยเฉพาะในพื้นที่น้ำท่วมขังหรือบริเวณแหล่งน้ำเปิดที่ไม่มีรั้วกั้น/ป้ายเตือนอันตราย อาทิ คลอง หนองน้ำ ร่องระบายน้ำ (๒) คนไทยยังคงเสี่ยงตกเป็นเหยื่อถูกหลอกลวงทางออนไลน์สูง จากรายงาน Whoscall ปี ๒๕๖๗ พบสายโทรศัพท์และข้อความ SMS หลอกลวงจำนวน ๑๖๘ ล้านครั้ง เพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ ๑๑๒ จาก ๗๙.๒ ล้านครั้งในปี ๒๕๖๖ สูงสุดในรอบ ๕ ปี โดยเฉพาะข้อความ SMS ที่แนบลิงก์ฟิชซิง ซึ่งมักแอบอ้างหน่วยงานรัฐ อาทิ การชำระค่าทางด่วน โครงการดิจิทัลวอลเล็ต และ (๓) การเตรียมพร้อมของระบบการแจ้งเตือนภัยพิบัติ ปัจจุบันอยู่ระหว่างพัฒนาการแจ้งเตือนสาธารณภัยให้เป็นระบบ Cell Broadcast (CBS) ซึ่งภายหลังทดสอบยังพบข้อจำกัดในเรื่องระบบปฏิบัติการโทรศัพท์ที่ไม่สามารถเข้ากับสัญญาณ CBS ได้ ขณะที่ผู้ใช้บริการเครือข่าย 2G และ 3G จะได้รับการแจ้งเตือนผ่านระบบ SMS แทน ซึ่งต้องเร่งผลักดันขยายระบบ CBS ให้ครอบคลุมต่อไป

๖) การร้องเรียนของผู้บริโภคเพิ่มขึ้น ในปัญหาเกี่ยวกับสินค้าและบริการ ขณะที่การร้องเรียนปัญหาด้านโทรคมนาคม ผ่าน สำนักงาน กสทช. ลดลง

ไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘ การร้องเรียนของผู้บริโภคเพิ่มขึ้นจากช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาร้อยละ ๓๖.๒ โดยการร้องเรียนสินค้าและบริการผ่าน สคบ. เพิ่มขึ้นร้อยละ ๓๙.๒ ขณะที่การร้องเรียนในกิจการโทรคมนาคมของสำนักงาน กสทช. ลดลงร้อยละ ๔.๘ แต่ปัญหาด้านคุณภาพสัญญาณยังคงน่าเป็นห่วง อย่างไรก็ตาม มีประเด็นที่ต้องติดตามและเฝ้าระวัง ได้แก่ (๑) การใช้ AI ในการสร้างรูปภาพเพื่อการโฆษณาสินค้า/บริการ ที่เพิ่มขึ้นและอาจเข้าข่ายเป็นการโฆษณาเท็จ และละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ตลอดจนอาจสร้างความเข้าใจผิดในสาระสำคัญแก่ผู้บริโภค ซึ่งกว่าร้อยละ ๖๗ ของผู้บริโภคยังแยกแยะภาพ AI ได้ยาก และกว่าร้อยละ ๒๐ แยกแยะไม่ได้เลย (๒) เพจจองที่ฟักปลอมระบาดบนแพลตฟอร์มออนไลน์ โดยเฉพาะในช่วงเทศกาล ซึ่งทำให้ประชาชนถูกหลอกลวงมากขึ้น และ (๓) ค่าบริการโรงพยาบาลเอกชนที่แพงเกินความเหมาะสม และไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค โดยในปี ๒๕๖๘ พบราคายา/เวชภัณฑ์ในโรงพยาบาลเอกชนสูงเกินจริง อาทิ ค่าน้ำเกลือขนาด ๑,๐๐๐ มิลลิลิตร ที่ขายในราคา ๙๑๙ บาท สูงกว่าราคาตลาดถึง ๒๐.๔ เท่า (สภาองค์กรของผู้บริโภค, ๒๕๖๘) สะท้อนถึงภาระค่าใช้จ่ายที่ประชาชนต้องแบกรับอย่างไม่เหมาะสม

๓.๒ สถานการณ์ทางสังคมที่สำคัญ

๑) ช่องว่าง Soft Skills ในตลาดแรงงานไทย

สศช. ร่วมกับบริษัท ศูนย์วิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและธุรกิจ จำกัด (SAB) ทำการสำรวจ “ช่องว่างของ Soft Skills ระหว่างทักษะสำคัญที่สถานประกอบการต้องการกับทักษะของแรงงานที่

มีอยู่ในปัจจุบัน รวมถึงแรงงานในอนาคต” ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายทั้งกลุ่มนักศึกษา กลุ่มแรงงาน และตัวแทนผู้ประกอบการ เพื่อนำเสนอถึงสถานการณ์ Soft Skills และความสอดคล้องระหว่างความต้องการของสถานประกอบการและแรงงาน รวมถึงการพัฒนา Soft Skills ซึ่งผลสำรวจพบว่า กลุ่มแรงงานและกลุ่มนักศึกษาต่างให้ความสำคัญกับ Soft Skills เป็นอย่างมาก โดยทั้ง ๒ กลุ่มค่อนข้างเห็นด้วยว่า “การมี Soft Skills จะช่วยเพิ่มโอกาสในการหางานได้” และ “Soft Skills มีความสำคัญพอ ๆ กับ Hard Skills” โดยผู้ประกอบการกว่าร้อยละ ๖๕ ให้ความสำคัญกับ Soft Skills และใช้เป็นหนึ่งในเงื่อนไขในการคัดเลือกบุคลากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในองค์กรขนาดใหญ่

อย่างไรก็ตาม ผลการสำรวจมีข้อค้นพบสำคัญที่ไทยต้องเร่งยกระดับ Soft Skills ของแรงงาน ได้แก่ (๑) ประเภท Soft Skills ที่แรงงานไทยให้ความสำคัญยังไม่สอดคล้องกับทิศทางของตลาดแรงงานโลก โดยองค์กรต่าง ๆ ทั่วโลกให้ความสำคัญกับ Soft Skills ที่เป็นทักษะแห่งอนาคต โดยเฉพาะทักษะการคิดวิเคราะห์ ความยืดหยุ่นคล่องตัว ความคิดสร้างสรรค์ ขณะที่แรงงานไทยยังให้ความสำคัญกับ Soft Skills ที่มีประโยชน์ต่อการทำงานในปัจจุบันเท่านั้น (๒) นักศึกษาและแรงงานเกือบ ๑ ใน ๓ ยังเข้าใจทักษะ Soft Skills ไม่ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการ โดยพบว่าผู้ประกอบการคาดหวังให้ผู้ปฏิบัติงานมีทักษะในด้านการทำงานเป็นทีม การบริการและเอาใจใส่ลูกค้า และการสื่อสาร เป็นหลัก ในขณะที่ Soft Skills ที่กลุ่มนักศึกษาและแรงงานมีมากที่สุดกลับไม่สอดคล้องกับทักษะข้างต้น (๓) สถานประกอบการกว่า ๑ ใน ๓ ไม่มีการจัดกิจกรรมพัฒนา Soft Skills ให้กับแรงงาน และการเรียนการสอนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีการพัฒนา Soft Skills น้อย โดยในรอบ ๑๒ เดือนที่ผ่านมา สถานประกอบการกว่าร้อยละ ๓๗.๗ ไม่มีการจัดกิจกรรมพัฒนา Soft Skills ให้พนักงาน ขณะที่นักศึกษาถึงร้อยละ ๕๗.๔ ระบุว่า การเรียนการสอนในปัจจุบันช่วยพัฒนา Soft Skills ได้น้อยถึงปานกลาง (๔) ความร่วมมือระหว่างสถานศึกษาและภาคเอกชนในการพัฒนาทักษะ Soft Skills ยังมีจำนวนน้อย โดยพบว่า ร้อยละ ๖๑.๓ ของสถานประกอบการไม่เคยมีส่วนร่วมกับการสถาบันการศึกษาในการพัฒนา Soft Skills ของนักศึกษา โดยส่วนใหญ่ร้อยละ ๘๗.๖ เป็นแค่การรับนักศึกษาไปฝึกงาน และ (๕) กลุ่มนักศึกษาและกลุ่มแรงงานส่วนใหญ่เรียนรู้ Soft Skills ด้วยตนเอง ซึ่งอาจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ทักษะไม่ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการ โดยกว่าร้อยละ ๓๒.๗ ของแรงงาน และร้อยละ ๕๐.๕ ของกลุ่มนักศึกษา ระบุว่าตนเรียนรู้ Soft Skills ด้วยตัวเองเป็นหลัก อาทิ จาก Youtube

ขณะที่ต่างประเทศมีกลไกสนับสนุนที่ชัดเจน อาทิ สิงคโปร์ มีหน่วยงาน SkillsFuture Singapore ในการส่งเสริม Soft Skills ทุกช่วงวัยผ่านหลักสูตรการเรียนรู้ตลอดชีวิต เกาหลีใต้ มีการให้สิทธิแรงงานได้รับการฝึกอบรมทักษะทั้ง Hard Skills และ Soft Skills โดยสนับสนุนค่าใช้จ่ายทั้งหมดตามระบบบัตรกำนัลฝึกอบรม (National Training Card System) และ แคนาดา มีนโยบายสนับสนุนการอบรมระยะสั้นและสนับสนุนค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ประกอบการ พร้อมทั้งการจัดตั้งศูนย์ทักษะแห่งอนาคต ซึ่งหากประเทศไทยต้องการยกระดับศักยภาพ Soft Skills ให้สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องกำหนดแนวทางการพัฒนา Soft Skills อย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการวางกลไกสนับสนุนที่ครอบคลุมและยั่งยืน โดยเฉพาะบทบาทภาครัฐในการส่งเสริมการบูรณาการของภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อให้การพัฒนา Soft Skills เป็นไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งยังต้องมีการส่งเสริมความร่วมมือของสถาบันการศึกษา กับสถานประกอบการทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานไทยและตลาดแรงงานระดับสากล

๒) OTT : บริการสื่อสมัยใหม่ควรต้องกำกับดูแลอย่างไร ?

การให้บริการคอนเทนต์ผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต (Over the Top : OTT) เป็นบริการที่เข้ามามีบทบาททดแทนการรับชมคอนเทนต์ดั้งเดิมจากสื่อโทรทัศน์ เนื่องจากสามารถตอบโจทย์

พฤติกรรมของผู้บริโภคในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ในปี ๒๕๖๗ มีมูลค่าการตลาดสูงถึง ๘๒๑.๓ ล้านดอลลาร์ สรอ. และอาจเพิ่มเป็น ๑,๐๕๙.๐ ล้านดอลลาร์ สรอ. ในปี ๒๕๗๑ อีกทั้งยังส่งผลดีต่อเป้าหมายของประเทศที่จะส่งเสริมธุรกิจคอนเทนต์/ดิจิทัลคอนเทนต์ไปตลาดต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม การที่ไทยยังขาดการควบคุมดูแลบริการ OTT ที่ชัดเจน ส่งผลให้ไทยตกอยู่ในสถานะสุญญากาศทั้งนิยามและสถานะทางกฎหมาย และนำมาซึ่งปัญหา โดยเฉพาะในกลุ่มบริการสตรีมมิ่ง คือ (๑) ผู้บริโภคเข้าถึงเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม/อันตรายได้ง่าย โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน จากรายงาน Digital 2023 Global Overview Report พบว่า ร้อยละ ๕๔ ของเด็กและเยาวชนเคยพบเห็นสื่อลามกอนาจารบนแพลตฟอร์มออนไลน์ ซึ่งปัญหาส่วนหนึ่งมาจากแต่ละแพลตฟอร์ม OTT มีการกำหนดมาตรฐานระดับความเหมาะสมของเนื้อหาและการแสดงคำเตือนแตกต่างกัน จึงอาจสร้างความสับสนในการรับรู้และความเสี่ยงต่อการเข้าถึงเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม (๒) การละเมิดเนื้อหาลิขสิทธิ์ที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะแพลตฟอร์มที่อนุญาตให้ผู้ใช้งานสามารถสร้างเนื้อหาและเผยแพร่ต่อได้เอง ส่งผลให้การละเมิดลิขสิทธิ์ในอุตสาหกรรมสื่อภาพยนตร์/สื่อบันเทิงของไทยเพิ่มขึ้นและอาจสร้างความเสียหายทางเศรษฐกิจสูงถึง ๑๐,๐๐๐ ล้านบาท/ปี และ (๓) ผู้ประกอบการ OTT สามารถอาศัยช่องว่างของกฎหมายเอาเปรียบผู้บริโภค อาทิ การนำเอารายการทีวีดิจิทัลของผู้ได้รับใบอนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ ไปเผยแพร่บนแพลตฟอร์ม โดยมีการหารายได้เพิ่มเติมจากการแทรกโฆษณาในบริการ

ขณะที่ในหลายประเทศมีการแก้ปัญหาด้วยการกำหนดแนวทางการกำกับดูแล ตลอดจนมาตรการส่งเสริม ดังนี้ (๑) การออกกฎหมายกำกับดูแลบริการ OTT เป็นการเฉพาะ อาทิ *สิงคโปร์* มีกฎหมาย Broadcasting Act 1994 กำหนดให้บริการ OTT เป็นบริการแพร่ภาพกระจายเสียงแบบออนดีมานด์และถ่ายทอดสด ซึ่งกำกับดูแลผู้ให้บริการในประเทศทั้งหมด (๒) ประเทศส่วนใหญ่เน้นดึงผู้ให้บริการ OTT เข้าสู่ระบบเพื่อกำกับดูแล โดยการนำ OTT เข้าสู่ระบบ สามารถดำเนินการได้ ๒ รูปแบบ คือ ระบบแจ้งประกอบกิจการ อาทิ *ประเทศอังกฤษ เดนมาร์ก และเกาหลีใต้* และระบบใบอนุญาต อาทิ *ประเทศสิงคโปร์ และมาเลเซีย* (๓) การกำกับเนื้อหา การโฆษณา และการคุ้มครองลิขสิทธิ์ โดยในด้านเนื้อหา/การโฆษณา *สหภาพยุโรป* มีกฎหมาย AVMSD เพื่อกำกับดูแลในด้านเนื้อหาและการโฆษณาเป็นหลัก อาทิ กลุ่มคอนเทนต์/โฆษณาอันตราย ที่ส่งผลกระทบต่อสังคม ส่วนในด้านการคุ้มครองลิขสิทธิ์ *อังกฤษ* กำหนดให้การนำเนื้อหาจากสถานีโทรทัศน์มาเผยแพร่บนแพลตฟอร์ม OTT พร้อมกับเพิ่มโฆษณาสามารถทำได้หากมีการตกลงกับเจ้าของลิขสิทธิ์ ขณะที่ *สิงคโปร์* มีการปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์ให้ครอบคลุมบริการ OTT และบังคับใช้อย่างเข้มงวด และ (๔) การส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตและส่งออกคอนเทนต์ อาทิ *สหภาพยุโรป* กำหนดให้แพลตฟอร์ม OTT ต้องมีเนื้อหาที่ผลิตในสหภาพยุโรปไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ขณะที่ *เกาหลีใต้* มีการจัดตั้งคณะกรรมการส่งออกเนื้อหา OTT โดยเฉพาะ อีกทั้ง ยังมีมาตรการสนับสนุน Local Content และการลดต้นทุนการผลิตเนื้อหาผ่านระบบการผ่อนปรนภาษี

จากตัวอย่างการดำเนินการกำกับดูแลและส่งเสริมบริการ OTT ของต่างประเทศ ประเทศไทยอาจนำมาปรับใช้ ได้แก่ (๑) การเร่งรัดให้มีแนวทางในการกำกับดูแลบริการ OTT ให้ชัดเจน ตั้งแต่การกำหนดคำนิยาม ขอบเขต หน่วยงานที่รับผิดชอบ และรูปแบบการกำกับดูแล (๒) การกำหนดเงื่อนไขการกำกับดูแลด้านเนื้อหาและการให้บริการให้เป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งผู้ประกอบการไทยและผู้ประกอบการต่างประเทศ และ (๓) การเตรียมความพร้อมของหน่วยงานผู้รับผิดชอบ อาทิ สำนักงาน กสทช. สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทั้งในมิติด้านอำนาจหน้าที่ งบประมาณ บุคลากร และเทคโนโลยี ควบคู่กับการบูรณาการความร่วมมือ เพื่อให้สามารถดำเนินการกำกับและส่งเสริมดิจิทัลคอนเทนต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

๓) การเฝ้าระวังและรับมือกับชนิดพันธุ์ต่างถิ่น (Alien Species)

การเข้ามาของชนิดพันธุ์ต่างถิ่น (Alien Species) เป็นความเสี่ยงต่อความหลากหลายทางชีวภาพทั่วโลก โดยรายงานขององค์การสหประชาชาติ (UNEP) ในปี ๒๕๖๖ ระบุว่า นับตั้งแต่ปี ๒๕๑๓ หลายประเทศประสบปัญหาการรุกรานของชนิดพันธุ์ต่างถิ่นมากกว่า ๓๗,๐๐๐ ชนิดพันธุ์ ซึ่งในจำนวนนี้ ๓,๕๐๐ ชนิด จัดอยู่ในกลุ่มรุกราน ส่งผลให้พืชและสัตว์ท้องถิ่นร้อยละ ๖๐ ทั่วโลกสูญพันธุ์ และคาดว่าภายในปี ๒๕๙๓ ภูมิภาคทั่วโลกอาจมีจำนวนชนิดพันธุ์ต่างถิ่นเพิ่มขึ้นถึง ๑ ใน ๓ ทั้งนี้ จากรายงาน IPBES ในปี ๒๕๖๖ ระบุว่า ทั่วโลกสูญเสียต้นทุนทางเศรษฐกิจกว่า ๔๒๓ พันล้านดอลลาร์ สรอ. ต่อปี โดยสัดส่วนร้อยละ ๙๒ เป็นความเสียหายที่เกิดกับระบบนิเวศและคุณภาพชีวิตผู้คน และอีกเพียงร้อยละ ๘ เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการและควบคุม สำหรับประเทศไทย ข้อมูลจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ระบุว่า ในปี ๒๕๖๑ ไทยมีชนิดพันธุ์ต่างถิ่นทั้งพืชและสัตว์ที่ขึ้นทะเบียนรายการรุกรานแล้วและมีแนวโน้มรุกรานรวมกัน ๑๙๖ ชนิด ซึ่งในจำนวนนี้ ๒๓ ชนิด ถูกจัดลำดับให้เป็นชนิดพันธุ์ต่างถิ่นที่มีความสำคัญสูง ยกตัวอย่าง “ปลาหมอควา” (ความสำคัญสูงลำดับ ๑) ถูกนำเข้า และพบการแพร่ระบาด สร้างความเสียหายต่อเกษตรกรเลี้ยงสัตว์น้ำหรือชาวประมง โดยจากการประเมินของวิทยาลัยพัฒนศาสตร์ ป๋วย อึ๊งภากรณ์ พบมูลค่าความเสียหายในตำบลแพรกหนามแดง อ.อัมพวา จ.สมุทรสงคราม เพียงตำบลเดียวสูงถึง ๑๓๑.๙๖ ล้านบาท/ปี ขณะที่ในภาพรวมของไทยจากการประเมินของ InvaCost ปี ๒๕๖๐ พบต้นทุนทางเศรษฐกิจมูลค่ารวมอยู่ที่ ๕,๑๗๕.๗๙ ล้านดอลลาร์ สรอ.

สาเหตุของการแพร่ระบาดมาจากการนำเข้าโดยเจตนาและไม่เจตนา เช่น การนำเข้าเพื่อวิจัยการเกษตร การติดมากับยานพาหนะขนส่ง การนำเข้ามาเป็นสัตว์เลี้ยง ซึ่งช่องทางการระบาดชี้ให้เห็นถึงการขาดการกำกับควบคุมดูแลที่เหมาะสม ในขณะที่ไทยยังไม่มีกฎหมายที่ว่าด้วยการป้องกันควบคุม หรือกำจัดโดยเฉพาะ ซึ่งพบช่องว่างการบังคับใช้ อาทิ (๑) การขาดการประเมินความเสี่ยงต่อการรุกรานระบบนิเวศก่อนอนุญาตให้นำเข้า มีเพียงมาตรการการตรวจกักกันที่เน้นไปที่ป้องกันควบคุมโรคระบาด (๒) การกำหนดสัตว์ชนิดอื่นในประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ยังไม่ครอบคลุมถึงสัตว์ต่างถิ่นรุกรานและมีแนวโน้มรุกรานชนิดอื่น ๆ และ (๓) การขาดระบบการตรวจสอบการกำจัดสัตว์ต่างถิ่น เช่น การให้ผู้ครอบครองกำจัดด้วยตนเองที่ไม่ถูกหลักวิธี

ในขณะที่หลายประเทศมีการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ดังนี้ (๑) การออกกฎหมายควบคุมบังคับใช้โดยเฉพาะ ญี่ปุ่น มีกฎหมาย The Invasive Alien Species Act ปี ๒๕๔๗ มีสาระสำคัญ ประกอบด้วย (๑.๑) มาตรการป้องกันการนำเข้า อาทิ การนำเข้าชนิดพันธุ์ต่างถิ่นกลุ่มที่ยังไม่ถูกจำแนก (UAS) ต้องแจ้งรายละเอียดล่วงหน้าแก่หน่วยงาน โดยห้ามนำเข้าจนกว่าจะได้รับแจ้งว่า “ไม่มีความเสี่ยง” ต่อระบบนิเวศ (๑.๒) มาตรการควบคุมและกำจัด อาทิ การรายงานเกี่ยวกับสภาพการจัดการ IAS โดยเจ้าหน้าที่รัฐมีอำนาจตรวจสอบได้ตลอดเวลาภายใต้ขอบเขตที่จำเป็น และ (๑.๓) มาตรการลงโทษที่เข้มงวด กรณีหากเกิดผลกระทบรัฐสามารถเรียกให้บุคคล/นิติบุคคล รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดหรือบางส่วนที่จำเป็นในการดำเนินงานจัดการ พร้อมทั้งรับโทษทางอาญา อาทิ นิติบุคคลมีโทษปรับสูงสุดถึง ๕๐ ล้านเยน (๒) การจัดทำฐานข้อมูลสายพันธุ์รุกรานเพื่อประโยชน์ในการจัดการ แคนาดา มีการจัดทำเว็บไซต์และแอปพลิเคชัน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเก็บข้อมูลจากการถ่ายภาพ ระบุตำแหน่ง ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ถูกนำไปใช้ในการสนับสนุนการวางแผนเชิงนโยบาย มาตรการ และควบคุมระดับประเทศ (๓) การส่งเสริมให้มีการศึกษาและพัฒนานวัตกรรมการป้องกัน สหรัฐอเมริกา มีการศึกษาและสร้าง “กำแพงไฟฟ้า” ใต้น้ำ ทำให้ปลาหลักเลี้ยวผ่านบริเวณดังกล่าว ซึ่งสามารถชะลอการแพร่ระบาดของปลาแคร์พเอเซียได้มากถึงร้อยละ ๘๕ - ๙๕ และ (๔) การมีส่วนร่วมของชุมชนเพื่อการอนุรักษ์ นิวซีแลนด์ ดำเนินโครงการกำจัดชนิดพันธุ์ต่างถิ่นรุกรานและฟื้นฟูระบบนิเวศบนพื้นที่เกาะหลายแห่ง เช่น โครงการฟื้นฟูประชากรนกแก้วพื้นเมืองคาคาโปที่ใกล้

สูญพันธุ์ เหลือเพียง ๕๑ ตัว ในปี ๒๕๓๘ ให้เพิ่มขึ้นได้มากถึง ๒๕๒ ตัว ในปี ๒๕๖๕ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมจากชุมชนท้องถิ่นและอาสาสมัคร อีกทั้ง ยังได้กำหนดเป้าหมายระดับชาติ “Predator Free 2050” ในการกำจัดสัตว์นักล่าต่างถิ่นให้หมดภายในปี ๒๕๙๓

การดำเนินงานข้างต้นถือเป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์สำหรับไทย ทั้งนี้ การจัดการชนิดพันธุ์ต่างถิ่นนั้น จำเป็นต้องอาศัยวิธีการที่หลากหลาย โดยในส่วนของไทยควรมีการเร่งปรับปรุงกฎหมายให้เฉพาะเจาะจงหรือครอบคลุมมากยิ่งขึ้น อีกทั้ง ยังอาจต้องพัฒนาระบบติดตาม การจัดทำฐานข้อมูล รวมถึงการสนับสนุนทุนด้านการวิจัยเพื่อฟื้นฟูระบบนิเวศจากการถอดบทเรียนพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ ขณะเดียวกันภาคประชาสังคมและประชาชน ยังสามารถเฝ้าระวังป้องกันการรุกราน เช่น การไม่ปล่อยสัตว์น้ำ/พืชต่างถิ่น ลงสู่ธรรมชาติ รวมทั้งการแจ้งรายงานหากพบเห็นชนิดพันธุ์ต่างถิ่นผ่านหน่วยงานรับผิดชอบหลัก เช่น กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กรมประมง กรมปศุสัตว์ ฯลฯ หรือแจ้งไปยังหน่วยงานสนับสนุน อาทิ สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๓.๓ บทความ “กรณีศึกษาการรับมือแผ่นดินไหวในต่างประเทศ”

ประเทศไทยมีความเสี่ยงต่อแผ่นดินไหวในระดับปานกลาง โดยมีโอกาสที่จะมีแผ่นดินไหว ๖ - ๘ ครั้งต่อปี ขณะที่แผ่นดินไหวที่ส่งผลต่อไทยส่วนใหญ่มีจุดศูนย์กลางนอกประเทศ อย่างไรก็ตาม แผ่นดินไหวเมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๘ ที่ผ่านมา ส่งผลให้อาคารสาธารณะ และอาคารของหน่วยงานรัฐ ได้รับความเสียหายอย่างหนัก ๔๘ อาคาร และเสียหายปานกลาง ๓๐๔ อาคาร อีกทั้ง ยังทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก โดย SCB EIC ได้ประเมินความเสียหายทางเศรษฐกิจไว้ถึง ๓ หมื่นล้านบาท สะท้อนให้เห็นว่าไทยยังมีข้อจำกัดในการรับมือ ซึ่งต่างประเทศมีแนวทางป้องกันและลดความสูญเสีย ดังนี้

- ๑) การมีแผนการรับมือกับแผ่นดินไหวที่ชัดเจน โดยญี่ปุ่นมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงมีแผนในการเตรียมความพร้อมโครงสร้างพื้นฐานและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ขณะที่สหรัฐอเมริกามีการพัฒนาองค์ความรู้เกี่ยวกับแผ่นดินไหว เพื่อใช้ในการออกแบบมาตรฐานสิ่งปลูกสร้างยกระดับระบบเตือนภัยล่วงหน้า และพัฒนาแนวทางการรับมือ
- ๒) การเฝ้าระวังการเกิดแผ่นดินไหวและการประเมินผลกระทบ โดยญี่ปุ่นและนิวซีแลนด์ได้ใช้ฐานข้อมูลแผ่นดินไหวระดับประเทศหรือทั่วโลก ในการวิเคราะห์เพื่อคาดการณ์ความรุนแรงและความเสียหายจากแผ่นดินไหวที่อาจเกิดในอนาคต
- ๓) การกำหนดมาตรฐานการก่อสร้างอาคารและส่งเสริมการปรับปรุงอาคารเก่า โดยสหรัฐอเมริกา มีมาตรฐานที่ควบคุมให้โครงสร้างอาคารต้องสามารถต้านทานแรงไหวสะเทือน ซึ่งจะปรับปรุงเป็นระยะ ขณะที่ญี่ปุ่นมีการให้เงินอุดหนุนและสนับสนุนการให้สินเชื่อพิเศษเพื่อปรับปรุงอาคารร่วมด้วย
- ๔) การสร้างความรู้แก่ประชาชนและชักชวนการรับมือกับแผ่นดินไหว โดยญี่ปุ่นและอิหร่านได้บรรจุเนื้อหาเกี่ยวกับภัยพิบัติ และการรับมือไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอน การออกคู่มือประจำบ้านหรือจัดทำสื่อและคู่มือการรับมือภัยพิบัติ ตลอดจนจัดให้มีการซ้อมอย่างสม่ำเสมอ
- ๕) การแจ้งเตือนภัย หลายประเทศ เช่น ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา ใช้ระบบเตือนภัยแผ่นดินไหวล่วงหน้า (EEW) เพื่อตรวจจับสัญญาณคลื่นปฐมภูมิ และแจ้งเตือนต่อสาธารณะ เมื่อคาดว่าจะมีความรุนแรงถึงเกณฑ์ ผ่านระบบ Cell Broadcast โทรศัพท์ แอปพลิเคชัน วิทยุ ลำโพงชุมชน หรือระบบเตือนภัยของแต่ละรัฐ
- ๖) การบริหารจัดการสถานการณ์ฉุกเฉิน ญี่ปุ่นจะมีการจัดตั้งศูนย์ประสานงานเฉพาะกิจทันที เพื่อทำหน้าที่ประสานงานและตัดสินใจเชิงนโยบายเร่งด่วน รวมถึงรายงานความคืบหน้าสถานการณ์ให้ประชาชนทราบ โดยการช่วยเหลือประชาชนมีตั้งแต่การกู้ภัย จัดหาศูนย์พักพิง รวมถึงฟื้นฟูสาธารณูปโภค นอกจากนี้ในระดับท้องถิ่นยังมีการกำหนดจุดอพยพและเส้นทางอพยพ รวมถึงเตรียมความพร้อมสถานที่สาธารณะเพื่อรองรับการอพยพ และ
- ๗) การฟื้นฟูหลังการเกิดภัยพิบัติ โดยญี่ปุ่นจะมีการให้เงินสนับสนุนเพื่อซ่อมแซมที่อยู่อาศัย ซึ่งได้มีการจัดสรรงบประมาณฉุกเฉินไว้ในงบประมาณประจำปี

ประเทศไทยสามารถนำแนวทางข้างต้นมาเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับแผ่นดินไหว ดังนี้ ๑) การปรับปรุงอาคารให้สามารถต้านทานต่อการเกิดแผ่นดินไหว ซึ่งอาจต้องสร้างความตระหนัก และส่งเสริม/จูงใจ ให้อาคารเก่ามีการปรับปรุงและให้อาคารที่อยู่นอกพื้นที่ควบคุมมีการก่อสร้างให้ทนทานต่อแผ่นดินไหว ๒) การพัฒนาระบบเตือนภัยพิบัติล่วงหน้าที่สามารถช่วยให้ประชาชนเตรียมรับมือได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะในพื้นที่เสี่ยง ซึ่งข้อความที่จะแจ้งเตือนประชาชนควรบอกระดับความรุนแรงและแนวทางการปฏิบัติตน ๓) การวางแผนทางในการช่วยเหลือและฟื้นฟูหลังเกิดภัยพิบัติ ควรกำหนดบทบาทของหน่วยงานต่าง ๆ ให้ชัดเจน และอาจต้องพิจารณาตั้งงบประมาณประจำปีสำหรับการรับมือภัยพิบัติ และ ๔) การสร้างองค์ความรู้ในการรับมือกับสถานการณ์แผ่นดินไหวแก่ประชาชน โดยอาจบรรจุเนื้อหาแผ่นดินไหวในการศึกษาภาคบังคับ จัดให้มีการซักซ้อมอย่างสม่ำเสมอ อบรมและเผยแพร่ความรู้แก่ประชาชนเป็นระยะ ๆ และจัดทำคู่มือการรับมือภัยพิบัติ

๔. ประโยชน์และผลกระทบ

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำข้อมูลและข้อสังเกตจากรายงานไปใช้ในการติดตามสถานการณ์ และหาแนวทางแก้ไขปัญหที่อาจเกิดขึ้น

๕. ค่าใช้จ่ายและแหล่งที่มา หรือการสูญเสียรายได้

ไม่มี

๖. ความเห็นหรือความเห็นชอบ/อนุมัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ไม่มี

๗. ข้อกฎหมายและมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

ไม่มี

๘. ข้อเสนอของ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.)

สศช. ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อโปรดทราบภาวะสังคมไทยไตรมาสหนึ่ง ปี ๒๕๖๘

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอคณะรัฐมนตรีต่อไปด้วย จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายดนุชา พิชยนันท์)

เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กองพัฒนาข้อมูลและตัวชี้วัดสังคม

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๔๐๘๕ ต่อ ๓๖๐๑

โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๒๘๐๓

E-mail: suphannada@nesdc.go.th

สิ่งที่ส่งมาด้วย

